

CONCILIACIÓ HORÀRIA I ALTRES EUFEMISMES

Vivim en una Societat que és gran amant dels eufemismes. Ara a l'acomiadament de treballadors li diuen *racionalització de recursos*. A l'augment de la subcontractació i de la precarietat, *externalització de costos*. I a l'aparcament dels nens i les nenes, *conciliació de l'horari laboral amb l'horari lectiu*.

Cada vegada hi ha més investigacions longitudinals que afirmen que el millor entorn per a un infant petit és estar amb la seva família i en especial amb la mare, no a guarderies o escoles. No hi ha cap branca de la psicologia que defensi la separació d'un nen de mesos de la seva mare i la substitució d'aquesta per un entorn escolar. Al contrari, ja fa anys que la psicologia va demostrar científicament que el vincle amb la figura materna s'edifica sobretot entre els 4 i els 8 mesos, un vincle que resulta clau per a la construcció del caràcter i l'estabilitat emocional. I que la incorporació a entorns més grans com l'escolar ha de ser un procés gradual amb l'acompanyament de la família. En cas contrari, l'infant ho pot viure de manera molt angoixant.

Però resulta que, contràriament a aquestes investigacions, el discurs progressista ens parla del dret de la dona a *realitzar-se a través de la feina*, i per tant de la seva *necessitat* de treballar. No serà això un altre eufemisme?

Sigui com sigui, i respectant sempre els desitjos de cada persona, el que és evident és que la separació prematura dels infants del seu entorn familiar no és una necessitat vital dels nens/es. A l'inrevés, va en contra de la seva naturalesa. I aquest és, per nosaltres, el tema central.

Una vegada més posem les necessitats dels adults, del mercat laboral, de la productivitat, per davant de les necessitats vitals de la infància. Sovint un es pregunta si el sistema educatiu, més que vetllar per les criatures, no serà un element més de la *generació de riquesa*. Fa poc sentíem el conseller d'educació argumentant que la setmana blanca serviria per dinamitzar el turisme a les comarques de muntanya.

I als nens i les nenes, qui els mira? És adequat per a ells/es estar vuit o deu hores al dia a un centre escolar? Necessiten estar envoltats de multitud d'altres infants a aquestes edats? Han d'estar apartats del seu pare i de la seva mare tantes hores al dia? No, ni ho necessiten, ni és adequat per ells.

Vivim en una Societat que aparta els més petits i els més grans perquè ens destorben. Busquem entorns on guardar-los mentre els adults ens dediquem a produir o fer més coses que ens deixen íntimament buits i infeliços.

La immensa majoria de les persones no estaran d'acord amb això, no tenim cap dubte. I qui som nosaltres per dir-los que estan equivocats?

No serem tan arrogants. Però l'administració tampoc hauria de ser tan prepotent per obligar a tothom a fer el mateix. Si hi ha dones que desitgen incorporar-se al món laboral un cop han parit, endavant. Però també n'hi ha que volen cuidar dels seus petits i aquestes també haurien de disposar dels recursos per fer-ho. Invertir en elles és, com a mínim, tant progressista com fer-ho en guarderies.

Si hi ha famílies que desitgen o no poden fer més que aparcar els seus fills des de les 8 del matí fins a les 7 de la tarda, endavant. Però també hi ha centres escolars on tota la comunitat educativa està d'acord en oferir activitats acadèmiques tan sols als matins.

Si no permetem i valorem aquesta llibertat, de què parlem quan parlem d'*autonomia de centres*, de *projectes educatius singulars* o del *dret a decidir*?